

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 23. Mt. XIX.

Birželio-June 10, 1939

ČSR valet.
respublikinė
biblioteka

II SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ

EVANGELIJA

Lk. 15, 1—10

ANUO metu artinosi į Jėzų muitininkai ir nusidėjėliai jo klausytų. Pariziejai gi ir Rašto žinovai murmėjo ir sakė: Tas priima nusidėjėlius ir su jais valgo. Tuomet jis pasakė jiems šitą prilyginimą, tarėdamas: Kas jūsų, turėdamas šimtą avių, jei jam prapultų jų viena, nepalieka devynių dešimtų devynių tyruose ir neieina paskui prapuolusiąją, kol ji ją randa? Radęs ją jis su džiaugsmu užsideda sau ant pečių, parėjęs namon, sušaukia prietelius ir kaimynus ir jiems sako: Džiaugkitės draug su manim, nes suradau savo avį, kuri buvo prapuolusi. Sakau jums, taip bus džiaugsmo danguje dėl vieno nusidėjėlio, darančio atgailą daugiau, nekaip dėl devynių dešimtų devynių teisiųjų, kurie neprivalo atgailos. Arba kuri moteriškė, turėdama dešimtį drachmų, jei pameta vieną drachmą, neužsidega žiburio, nešluoja namų ir neieško rūpestingai iki atranda? Radus

LEKCIJA

I Petro 5, 6—11

MYLIMIAUSIEJI: nusilenkite po galiną Dievo ranka, kad jis išaukštintų jus aplankymo metu. Meskite ant jo visą savo rūpesnį; nes jis jums rūpinasi. Būkite blaivūs ir budėkite, nes jūsų priešininkas velnias aplink eina, kaip kriokias liūtas, ieškodamas, ką prarytų, jam priešinkitės, tvirti tikėjimu, žinodami, kad tie patys kentėjimai atsitinka jūsų broliams, esantiems pasaulyje. Visokios malonės Dievas, kurs mus pavadino į savo amžinąją garbę Kristuje Jėzuje pats jus truputį kentėjusius patobulins, sustiprins ir patvirtins. Jam garbė ir viešpatavimas per amžių amžius. Amen.

sušaukia prieteles ir kaimynes ir sako: Džiaugkitės su manim, nes radau drachmą, kurią buvau pametusi. Taip, sakau jums, bus džiaugsmo tarp Dievo angelų dėl vieno atgailą darančio nusidėjėlio.

J. Butkevičius

Trys Didžiausios Musų Katalikų Aspiracijos

(Tęsinys)

Tuo tarpu viena didelė tikrenybė mums stojasi prieš akis: — Mes anaiptol nebegalime ramiai snausti ir būti užtikrinti, kad viskas, kas tik kaip pagalba mūsų išganymui reikalinga, bus mums veltui suteikta, jeigu mes patys iš savęs nė jokių pastangų, visa tai įsigyti, visiškai nebedarysime. Šias visas malones V. Dievas tik darbštiesiems, o ne tinginiams suteikia! Tačiau, iš antros pusės, turėdami gyvą tikėjimą, tvirtą viltį ir karštą meilę, kaip dideliai turime būti V. Dievui dėkingi, kad Jis mums tokią didelę ir šventą tikrenybę davė!

Abejotina ir labai, kad bent vienas tikin-

tysis katalikas galėtų rasti, kurs visiškai nebežinotų koki savo kely draugą ir vadą reikia jam išsirinkti, kurs jį dangun nuvestų, kuomet visa tai, — visos galimybės, yra sudėta kiekvieno individualio žmogaus rankose, kad kiekvienas laisvai galėtų pasirinkti tai, kas jam rodo lengviausia ir prieinamiausia atlikti. Tiesa, dėl didelės savo kūno silpnybės ir sugadintos prigimtės, mes dažnai pasirenkame suvisu klaidingą vadovą ir ieškome garbės ten, kur jos visai nėra.

Mes galime išsirinkti turtą sau už vadą, kai mūsų akimis žiūrint, jis išrodo taip dideliai mums reikalingas. Tačiau turtas, kaip sakoma, yra didelis apetitas, bet su visu

mažutėlis dvasinis gyvenimas! O gal mes galime surasti ir išsirinkti tokius didelius ir genijalius draugus, kurie visame, o ypatin- gai mūsų išganymo reikale, galėtų mus užtikrinti ir mums padėti? Tai yra labai, ir labai abejotina! Juo daugiau mes jais pasitikime, juo greičiau ir labiau jie mus apvils, ir privers juos palikti ir griebtis Kristaus draugystės ieškoti ir pasirinkti Jį, ir pripažinti Jį sau už tokį draugą, kurio draugingumas amžinai mums tvertų. Kad pavojingą šios žemės kelionę bekeliuodami, saugiai nukeliautume amžinojo Kristaus karalijon, ir per amžius galėtume būti laimingi danguje, — svarbiausioji yra ir turi būti kiekvieno mūsų šioje žemėje gyvenančio žmogaus užduotis ir tikslas!

Nepamirškime tų brangių ir begalinės svarbos žodžių, kuriuos Išganytojas šv. Evangelijoje yra pasakęs: “Palaiminti neturtėliai dvasioje, nes jų yra dangaus karalystė”. Mes turime po truputį pradėti mainyti žemę ant dangaus, nors mūsų gyvybės ryšys mus ir laiko prištus prie žemės.

— “Turėdami maistą ir apdarą, būkime patenkinti”, sako šv. Paulius Apaštalas. Būkime patenkinti ir turtingi Dievuje. Nes argi yra protinga ir verta, kad mes vien ant šios žemės turtus susikrautume? Juk mūsų gyvenimas šioje žemėje, kiekvieno baigiasi taip negarbingai ir tragiškai, toks palyginti trumpas periodas, o bet koks aukštesnis (arba aukštas), individualio žmogaus savo pozicijos pasiekimas, yra tikrenybėje ne kas nors kitas, kaip vien įvairių painingų glėbys!

Pastūmę visa tai į šalį, protingiausia kiekvienas padarysime, jeigu iš savo širdies gelmių Viešpačiui pasiūsimė tą savo svarbiausią aspiracijos peticiją: “Viešpatie! Teateinie Tavo karalystė”.

Mintis apie laimingą amžinybę, niekuomet nebegali munyse neišaukti to didelio dvasinio mūsų sielos džiaugsmo, kuris natūraliai munyse kyba, atsiminus tai, kad nors dabar liglaikiniai, ir visa kuo, kas šioje žemėje yra, nusivilę esame, gal nebeužilgo, tikrai ir amžinai galėsime džiaugtis amžinuoju, niekuomet nebesibaigiančiu, savo atlyginimu!

— “Ir nušluostys Dievas visokią ašarą nuo jų akių; ir mirties nebus daugiau nė liūdėsio, nė verksmo nė gailėsčio nebus nie-

kuomet; nes visi tie dalykai bus jau praeję...” Jis, Kuris sėdės ant Sosto, sakys: — “Štai Aš padariau visus daiktus naujus”. Ir Jis pasakė man: “Jau padaryta! Ir Aš esmi Alfa ir Omega; Aš esmi pradžia ir pabaiga: Tiems, kurie trokšta, Aš duosiu gerti vandens iš amžino gyvenimo trykstančio šaltinio. Jis yra tas, Kuris pergali, Kuris turi tuos dalykus. Aš būsiu jo Dievas ir jis bus Mano sūnus” (Apoc. XXI, 4, 5, 6 ir 7).

— “Nerinkite ant žetnės tų turtų, kuriuos rūdys suėda, kandys sugadina, arba vagis įėjęs išvagia. Bet rinkite savo turtus danguje; kur nė rūdys suėda, nė kandys sugadina, nė vagis įėjęs, nebegali išvogti” (Mato XI, 19, 20).

— “Čia yra pasiliekanči diena ir pailsys Viešpaties žmonėms” (Heb. IV, 9).

— “Teisingieji apturės amžinąjį gyvenimą” (Mato XXV, 46).

III. Teesie Tavo Valia

Paėmę savo domėn tik tą vienintėlį gryną ir tikrą faktą, kad mes esame V. Dievo tvariniai, savaime kiekvienam iš mūsų turi būti pakančkamai aišku, kad mes esame ne ko nors kito, kaip vien tik laisvos ir gynos V. Dievo valios padariniai. V. Dievas mus sutverdamas ir leisdamas šin pasaulin tiesa, davė ir mums laisvą valią. Tačiau tik su ta sąlyga, kad tą savo laisvąją valią, mes panaudotumėm ne savo silpnos valios polinkimams, ne savo sugadinto kūno žemųjų geidulių ir norų patenkinimui, o tik kuo pilniausiam švenč. V. Dievo Valios įvykdymui. Tiesa, V. Dievas daug ką paliko mūsų valiai, t. y. dažnai stojasi taip, kaip mes norime, visuose dalykuose, kurie nesiprtešina švenč. Jo Valiai. Tačiau tuose visuose dalykuose, kurie liečia Jo garbę, kurie reguliuoja mūsų gyvybę, mirtį, o po jos laimingą arba nelaimingą amžinybę, V. Dievas visiškai rezervavo tą teisę, visa tai palikti vien savo šventajai Valiai. Čia, jau mes jokios teisės nebeturime, ir visiškai jos nebegalime turėti!

Iš kasdieninio savo gyvenimo patyrimo mes aiškiai matome ir žinome, natūraliai patys savyje jaučiame, kaip kiekvienas žmo-

gus, jau čia, žemėje, gyvendamas, trokšta būti laimingas. V. Dievas kiekvienam iš mūsų tą teisę prie laimės, nieku nebeaprobežiudamas ir suteikė. Tačiau Jis, visgi pastatė mums tą sąlygą, kad norėdami jau čia, žemėje, laimę pasiekti, būtinai turime švenč. Jo Valią išpildyti, su ja sutikti, ir jei visuose mūsų žemiškojo gyvenimo reikaluose, visiškai pasiduoti. Dievo valią pildydami, mes nieku būdu nebegalime nusivilti, kad tas, ar kitas dalykas, negerai išėjo, nors kartais mums taip ir atrodo. Kaip gi mes galime nusivilti, jeigu mes žinome, kad visa, kas tik su mumis, čia, žemėje, gyvenančiais, įvyksta, nors tai ir keisčiausia, ar atbuliausia mūsų akims atrodytu, yra Dieviškosios Jo Išminties padarinys, švenč. Jo Valios veiksmas! Laimingi mes esame, kad šią laimingąją ir amžinąją tiesą, mums parodė šv. mūsų motina — Katalikų Bažnyčia, paties V. Dievo suteiktu jei autoritetu!

Apsišarvavę save taip švento ir palaiminto užtikrinimo šarvais, visose savo šio gyvenimo apystovose, kokios jos tik bebūtų, kiekvieną mūsų šio žemiškojo gyvenimo dieną gyvendami, mes galime būti pilnai ir tikrai laimingi. O tai todėl, kad mes žinome, kad kiekvieną mūsų šio žemiškojo gyvenimo dieną, V. Dievo Valia, tarsi plieniniai kareivio šarvai, apsiautę mus saugoja. Mes galime visiškai būti ramūs. Mes turime aiškiai suprasti tai, kad kas tik su mumis neatsitiktų, niekuomet be švenč. Jo Valios, noro ir sutikimo, nieku būdu nebegali atsitikti. Ir ta Jo Valia, ne tik šiandien, arba rytoj, bet ir visą mūsų gyvenimą, net ir po mirties, mūsų amžinybėje, yra su mumis.

Jeigu mes esame pilnai krikščioniškai sąmoningi, tat ir turime V. Dievą prašyti, kad visuomet švenč. V. Dievo Valia, o ne mūsų pačių valia, kasdieną pilnai su mumis teįvyktų! V. Jėzus melddamasis prieš švenč. Savo kančią ir skausmingąją už mus visus nusidėjėlius ant kryžiaus mirtį, Savo Dangiskajam Tėvui, Getsemano Darže, aiškiai mums parodė ir išmokino, kaip turime V. Dievo Valiai pasiduoti. — “Tėve jeigu ga-

lima, tegul ši taurė pro Mane pračina; tačiau tebūna taip, ne kaip Aš, bet kaip Tu nori”.

Mes kasdieną melddamiesi irgi veik panašiai kartojame: “Teesie šventoji Tavo Valia, kaip danguje, taip ir žemėje”. Juk ir šventieji ir dangiškieji angelai, kitokios pareigos danguje nebeturi, apart tos, kad Švč. V. Dievo Valią išpildyti. Tie angelai, kurie atsisakė Jo Švč. Valią pildyti, prieš Jo Valios pildymą sukilo, vienu akymirkšniu už pasipriešinimą Jo Valiai, Jis ištrūmė juos iš dangaus pragaran!

Žmogaus valios konfliktas, greitai iškyla ten, kur priešingoji žmogaus valia, kontraktan sueina su Dievu ir Jo Valia. Čia dažnai įvyksta ir gana smarki kova, tarpe Dievo Valios, ir priešingųjų žmogaus norų. Ši kova dažniausiai įvyksta dėl to, kad žmogus, šiame pasauly gyvendamas, yra pastatytas po didele gyvenimo probacija, ir Dieviškosios V. Dievo Valios ir Jo Išminties sumetimais, paliktas dideliame išbandyme. Tai gi savo valią ir asmeninius savo kūno norus, — mes privalome visuomet būti pasiruošę paaukoti V. Dievui, kai užėina mums pagundos V. Dievo Valiai peiršintis, iš ko vėliau gimsta sunkus mūsų V. Dievui nusikaltimas, jeigu tik laiku nepajuntame, ir tąją pagundą nuo savęs neprasaliname. Nuoširdus mūsų V. Dievui ir Jo Valiai pasiaukavimas, yra šv. Dvasios malonė, be kurios mes nieku būdu nebegalime Švč. V. Dievo Valią kaip reikiant išpildyti, nė Jei pilnai pasiduoti. Čia anaipol nebebus didelių sunkumų. Dievo Valią išpildyti tam žmogui, kuris yra išmokęs mylėti V. Dievą daugiau, negu pats save, r kitus visus Jo tvarinius, ir kuriam V. Dievas, ir Jo Valios išpildymas, yra pirmaeilis dalykas. Būtinumui turėti mummyse tikrą V. Dievo meilę, mes turime net ir per daug įrodymų. Priešasčių mums mylėti Dievą, yra tiek daug, kad galima drąsiai sakyti, mes jų per visą savo gyvenimą, nieku būdu, nebeįstenktume suskaičiuoti!

V. Dievo meilės reikalingumo manifestacija ir pavyzdžius, mes kiekvieną dieną visur turime prieš savo akis. Neskaitant tą didžiausią V. Dievo mums parodytos meilės manifestaciją, paaukavus Save ant medžio Kryžiaus, Dangiskajam Savo Tėvui už visos žmonijos kaltes. Niekas kitas didesnės

meilės mums nebegalėjo parodyti. Šv. Evangelija sako: "Niekas neturi didesnės meilės už Tą, Kuris duoda savo gyvybę už visus žmones". Pats mūsų Brangiausias Išganytojas mums sako: "Amžina meile numylėjau tave". Taigi už tokią begalinę mums parodytą Jo meilę, argi mažai esame skolingi ir įpareigoti, nors ir menka ir neverta savo meile, Jam atsilyginti. Didžiausios Dievo meilės ir dėkingumo dvasios pripildyti būdami, mes turime su džiaugsmu priimti iš Jo Rankų kiekvieną mums suteikiamą kryželį, nežiūrint to, kokį Jis tik kuomet ant mūsų pečių, teiktusi neuždėti. Tuo būdu mes bent dalinai Jam atsimokėsime, už tą begalinę Jo mums parodytą meilę, kuria Jis mus numylėjo, medį Kryžių ant Savo pečių nešdamas,

ir ant jo už mūsų kaltės, iš meilės mums, numirdamas.

— "Ką aš turėsiu danguje, ir apart Tavęs, Viešpatie, kągi geidžiu turėti žemėje? Dėl Tavęs, mano kūnas ir mano širdis, krūtinėje plaka. Tu, Kurs esi, o mano širdies Dieve, ir Dievas yra mano dalis per amžius" (Ps. XX, 25).

— "Tu, Kurs padarei man žinomą mano gyvenimo kelią. Tu, pripildai mane džiaugsmu ir linksmybe, Tavimi pasitikėjimu. Prie Tavęs, mano dešinė išsitiesia, ir palieka taip iki pabaigai" (Psalms XX).

— "Gerasis ir ištikimasis tarne. Kad ant mažo buvai Man ištikimas, dabar ant daugelio daiktų tave padarysiu. Štai jeik dabar į savo Viešpaties linksmybę" (Mato XXV, 21).

Parašė Alban Goodier S. J., Hierapolio Arkivyskupas.

Vertė A. NAUDŽIŪNAS, M. I. C.

Jėzus Kristus -- Žmonijos Pavyzdys

(Gerb. Kun. J. Karaliaus premijuotas vertimas)

IV. Jėzus Kristus — Žmonijai Tobulas Paveikslas

1. PAVYZDYS: PAMOKSLAS NUO KALNO

"Ir atsitiko, kad, Jėzui pabaigus šitlos žodžius, minios stebėjosi jo mokslu, nes jis juos mokė, kaip tas, kurs turi valdžios, ir ne kaip Rašto žinovai ir parisiejai" (Mato 7, 28, 29).

Yra vietų Evangelijose kur centralinė figūra — Jėzus, pakyla virš visų aplinkybių ir, štai, besiplečiančiame skaitytojo akiratyje Jis lyg užima ne tik savo tuometinio gyvenimo metus, bet ir visos istorijos laikotarpį, nes "Jėzus Kristus vakar ir šiandien tas pats ir per amžius" (Žyd. 13, 8).

Geriausiai galime jį pažinti, trumpai bet už tai išsamiai įsigilindami į vieną tokią vietą, nors todėl ir praleistume daug kitų mažmožių, nors nepastebėtume to įvairumo ir visuotinio ir visus paveikiančio jo sielos patraukiamumo, kurį visuma vaizduoja. Bet taip darydami, tikimės pagauti svarbiausius bruožus iš kurių galėsime spręsti apie jo visumą.

Tokią vietą randame pabaigoje Pamokslo nuo Kalno. Tai atsitiko palyginamai anksti

jo viešame gyvenime. Iki šiol jis buvo daug laiko praleidęs Kaparnaume ir jo apylinkėse. Jis žmonių širdis laimėjo savo gausiu duosnumu. Asmeniškai būdamas savo mokytinių tarpe jis pakurstė jų uolumą. Jau išmušė valanda formaliai atkelti skelbiamos karalystės vartus. Tą rytą ant kalno už miestelio jis kalbėjo, o žmonės klausėsi gal daugiau kaip valandą. Tyliai klausėsi ir buvo jo žodžių pagauti. Ilgiau kaip valandą jo balsas girdėjosi ir iš slėgiančių kasdieninių aplinkybių jis nukėlė juos į pasaulį kur skausmai ir vargai tampa palaiminimais (Mato 5, 3). Savo kalba jis juos iš naujo pradžiugino ir padrasino, pabrėždamas jog jie visgi brangūs Tėvo akyse (Mato 5, 16). Jis išlaisvino juos iš Įstatymo vergystės ir suteikė stiprybės garbingai pakelti net sunkesnius dalykus negu kad Įstatymas kada nors buvo įsakes (Mato 5, 21). Jiems davė suprasti, nors mažame laipsnyje, nuodėmės reikšmę ir biaurumą, ir išaukštino nekaltumą, teisingumą, nuolankumą, nusikaltimų atleidimą, mielaširdingumą ir meilę kaip tikrą žmonijos garbę (Mato 5, 44). Žmonių gyvenimui ir būdams jis patiekė kilniausią paties dangiškojo Tėvo idealą: "Būkite tat

tobuli, kaip ir jūsu dangiškasis Tėvas tobulas" (Mato 5, 48). Jis išmokino kaip mels-tis, kaip kalbėti Tėvui neužmirštamoms mal-dos žodžiais (Mato 6, 9). Jis pasmerkė veid-mainystę ir aiškiausiai nurodė tikrą sielos vertę (Mato 6, 16). Jis nurodė, kad pilnas pasitikėjimas gali sulaukti daugiau negu kad dangaus sparnuočiai, negu kad lauko leli-jos apturėjo (Mato 6, 26). Jis išaiškino ir išteisino tikrą teisingumą, su kuriuo rišasi gailestingumas, žmonių lygybė ir romumas (Mato 7, 1). Nors savo pamokslą baigė aiš-kiu persergėjimu, visgi jame buvo pareiš-kęs džiaugsmo, vilties ir begalinės meilės (Mato 7, 24).

Jis kalbėjo jų pačių kasdien vartojama kalba. Nė kartą neapsunkino jų nesupranta-mais žodžiais. Mokinti ir aiškinti savo mok-slą jis vartojo jų Galilėjos krašto kalbą, jų idėjas, jų aplinkumos pavyzdžius. Jie pagavo ir suprato kiekvieną žodį. Kaip pirmiau kal-bėdamas gatvės kertėje neturtingiems dar-bininkams, kad lengviau suprastų jo skel-biamos karalystės tiesą, pavartojo kaipo pa-vyzdžius jų drabužių lopus, jų vynmaišius ir vyną (Mato 9, 16), taip ir dabar jis pa-vartojo visiems suprantamus palyginimus ir vaizdus.

Jis prisiminė jų kasdieninius džiaugsmus ir kryželius, jų užkandžių druską. Jis pirš-tu nurodė miestelį pastatytą ten aukštai ant kalno virš jų galvų. Jis minėjo žiburį ži-bintuve, jų kasdieninius pasikalbėjimus pil-nus keiksmų ir nešvarių žodžių, jų kasdie-ninias bylas pas vietinį teisėją, jų šeimyni-nius barnius, vagis, vietinį pinigų skolintoją, saulę dabar jų nugarą šildančią, neseniai nu-stojusį sezono lytų, išdidų ir per daug vie-šą tikėjimo išpažinimą gatvėse, kasdieninį darbą ir atsargiai sukrautą ir namuose pa-slėptą turtą kuriam rūdys ir kandys kenkė, varnus tuo laiku virš galvų skrajojančius (Lk. 12, 24), gražiai aplinkui žydinčias gė-les, žydinčią lauko žolę, jų valgi, gėrimą, drabužius, dienos maisto reikalingumą, duo-bę tarp anų laukų (Lk. 6, 39), šunis ir kiau-les, žuvis ir duoną, pašlaitės akmenis, po jais tykojančias gyvates ir kurklius, vartus netolimoj sienoj, avis ir plėšrius vilkus, vy-nuogynus, fygu medžius, erškėčius ir usnis, gerus ir blogus vaisinius medžius. Nurodė, pagaliau, prie ežero kranto stovintį vėjo sugriautą namą, ir kitą tvirtai pastatytą. išlaikusį audrų smarkumą (Mato 5, 1 iki Mato 7, 29). (Bus daugiau)

PALYGINIMAI

Katalikas Valdininkas

Sąžiningai eina savo pareigas, nes kiek-vieną nesąžiningumą laiko Dievo įžeidimu.

Yra mandagus su visais: tas mandagumas bei nuoširdumas plaukia iš artimo meilės.

Savo pareigas kaip kataliko visuomet lai-ko pirmoje vietoje, to neslepia ir tuo did-žiuojasi.

Jei tarnyba kliudo religines pareigas at-likti, verčiau meta tarnybą, bažnyčiai išsiža-da gero kataliko vardo.

Kas mėnuo tam tikrą algos dalį skiria gailestingiems darbams, bažnyčiai palaikyti ir katalikiškajai spaudai.

Jokie sumetimai neprivers jo prisidėti prie organizacijų, kurios kokių nors atžvilgiu yra priešingos Bažnyčiai.

Visuomet yra vienodas ir pastovus savo

pasaulėžiūroje, ir savo įsitikinimų neišsižada.

Kukliai laikosi tarnyboje, nesiverždamas aukštyn, nes pažįsta nusizeminimo vertę.

Ilgainiui viršininkai pažįsta jo gerus pri-valumus ir jei jau nepaaukština, tai bent gerbia ir širdyje yra juo patenkinti.

Katalikų Krikštytas Valdininkas

Sąžiningai tarnauja, kadangi bijo viršinin-kų ir nori jiems įtikti.

Stengiasi visais būdais įtikti klientams, kurie jam gali būti naudingi, ir išdidūs su tais, iš kurių nieko nesitiki.

Jei dar ir tiki, tačiau stengiasi tikėjimo neparodyti nei prieš bendradarbius, nei prieš viršininkus.

Dėl pelningesnės vietos nesvyruodamas me-ta savo religines pareigas ir jaučiasi gerai padaręs.

Trečdajį algos ar daugiau prageria bei praktikoja klubuose, o aukštesniems tikslams ir cento gailisi.

Mielai dedasi prie organizacijų karjeros sumetimais ir ypač kada tikisi kokios nors medžiaginės naudos.

Keičiasi sulig politiniais vėjais: gali būti socialistas, liberalas, tautininkas atsižvelgiant į tai, kokia valdžia.

Nevengia net ir nešvarių priemonių, kad tik greičiau galėtų pakilti tarnyboje.

Su laiku vistiek viskas išeina aikštėn; valdininkas netenka bendradarbių ir viršininkų pasitikėjimo ir dažnai net esti pažeminamas.

Katalikė Motina

Savo kūdikį kas rytas ir vakaras peržegnoja, pavesdama Aukščiausiojo globai.

Motinišką meilę kūdikiui remia Dievo meilės principais, todėl nei valandėlei neužmirštą savo vaiko sielos.

Pirmiausiai išmoko savo vaiką maldos ir rūpestingai seką, kad maldos paprotys įeitų į kraują ir sielą, kaip kokia prigimtis.

Kaip ugnies bijo blogų žodžių; pati jų nevartoja nei namiškiams neleidžia vartoti, nes žino, jog papratimas kolytis bei keiktis įgautas kūdikystės amžiuje iš tėvų bei namiškių.

Eidama bažnyčion, vedasi savo sūnų ar dukterį jau nuo trečių ketvirtų metų, nes kūdikystėje įgautas pamaldumas yra visų tvirčiausias.

Kas rytas ir vakaras meldžiasi namie, kad duotų savą vaikams pavyzdį.

Sulaukus vaikui 7 ar vėliausiai aštuntų metų, veda jį prie pirmosios išpažinties ir šv. Komunijos, rūpestingai priruošdama tam didžiam įvykiui. Ji stengiasi vaikui kaip įmanydama nušviesti šv. Sakramentų reikšmę ir tame darbe nepasitiki neprityrusiomis moterėlėmis.

Stengiasi vaikui duoti progą mokytis skaityti ir rašyti, kad nebūtų atsilikęs protelio mankštyme iki mokyklinio amžiaus.

Visomis jėgomis stengiasi sugyventi su vyru, kad berniai ar nesutikimai nedarytų vaikams neigiamos įtakos.

Vaikus iš mažens pratina prie darbo, tvarkos, švaros, kadangi neužmiršta, jog įpratimas pasidaro antru prigimimu.

Namuose nelaiko nei knygų, nei laikraščių, nei paveikslų, kurie savo turiniu galėtų įžeisti kuklumą ar būtų priešingi dorovei.

Seką, kad vaikai turėtų ir nešiotų škaplierių, kad bažnyčioje nebūtų be maldaiknygės ar be ražančiaus.

Pastebėjusi vaiką blogai darant, nepalieka neišaiškinusi visos žalos ir motiniškai nenubaudusi, jei perspėjimas negelbsti.

Seką, su kuo vaikai draugauja, kame praleidžia laiką, ką veikia, ką kalba, ir pamąčiusi ką negerą, tuoj autoritetingai įsikiša.

Mylėdama vaiką, labiausiai myli jo sielą, todėl supranta Blankos, šv. Liudviko motinos, žodžius: "Nors aš tave neapsakomai myliu, bet lengviau man būtų pernešti, jei tu čia pat mano akyse lavonu taptumei, negu iširsti, kad tu papildai sunkią nuodėmę". Tokios motinos sūnus turėjo šventu tapti.

Nesusipratusi Katalikė

Savo vaiką bučiuoja, prižiūri, bet negalvoja, jog viskas yra Dievo rankose.

Myli kūdikį tiktai kūniškai, todėl už jį nesimeldžia ir nieko jam iš Dievo neprašo.

Melstis nemoko, nes galvoja, kad viskas ateisį savo laiku, kada protelis pradės suvokti maldos prasmę.

Truputį pyktelėjusi ar šiaip būdama nepatenkinta, plūsta ant pirmo pasitaikiusio ir ypač nešykšti bjaurių žodžių savo sūnui ar dukteriai. Tuo pratina ir juos panašiai elgtis.

Eidama į pamaldas, vaikus palieka nemie, nes esą dar per jauni ir nieko nesuprasia, tik kitiems trukdysia.

Vaikams kartais liepia poteries atkalbėti bet pati nesimeldžia.

Su dvasiškaisiais vaikų reikalais nesiskubina kai vaikas jau viso ko yra išmokęs iš blogų draugų, paveda kelioms savaitėms katechetei ir jaučiasi numetusi priklią naštą, kada vaikas šiaip taip atlieka pirmąją išpažintį.

Jei valdžia neįsakytų, vaiko iki 8 ar 9 metų nepradėtų mokyti; žaislų, žinoma, sulig išgalėmis jam neužmirštų parūpinti.

Su vyru dėl mažmožių barasi ginčijasi, o vaikai klausosi ir giliai įsideda į savo jautrias širdes.

Vaikus laiko dykus ir per tat pati neturi

poilsio, negalėdama įvesti tvarkos bei užlaikyti švarą.

Visai nekreipia dėmesio, kokias vaikai knygas skaito, kokių paveikslų žiūri ir kokius laikraščius parsineša.

Kai pirmasis škaplierius, kurį kunigas uždėjo po pirmos šv. Komunijos, susidėvi, kito nebeperka, ir taip vaikai visiškai atpranta nuo škaplieriaus.

Kai kiti praneša apie vaiko blogą pasielgimą, ima pranešėją plūsti, o vaiką teisinti ir tuo skatinte skatina vaiką dar blogiau elgtis.

Vaikų draugais, žaidimais, išėjimais visiškai nesirūpina: kad tik pareitų pavalgyti, gulti ir kad šiek tiek padėtų darbe.

Rūpinasi vaikų valgiu, drabužiu, sveikata, bet sielos reikalus laiko visiškai nesvarbiais: vaikai neišgirsta iš jos jokio dvasiško patarimo, jokio švento motiniško perspėjimo. Ji verčiau sutiktų leisti vaikui šimtą mirtinų nuodėmių papildyti, nekai pamatyti jį susirgus ar į kokią nelaimę patekus.

Katalikas Biznierius

Nesivaiko per didelio pelno, nes atsiranda pavojus pasiduoti gobšumui ir, be to, per didelis pelnas tampa lupikavimu, kas yra aiški nuodėmė.

Blogesnės rūšies prekės jokiū būdu neparduos už geresnės, nes jo etika neleidžia jam meluoti.

Samdiniams moka padorų atlyginimą, kad jų gyvenimas nevirstų kova su skurdu, nes vadovaujasi įsakymu: "Mylėk savo artimą kaip pats save".

Samdinių neapkrauna darbu virš jėgų, bet stengiasi palikti laiko jų medžiaginiams ir dvasiniams reikalams.

Nepasineria biznyje su visa siela, bet pirmoje vietoje laiko religijos pareigas.

Savo pelno dalį skiria vargšams šelpti, bent tuo būdu atlikdamas artimo meilės pareigą.

Faktiškas Biznierius

Jo verslo pagrindinis tikslas yra kuo brangiau paimti iš kliento; jis niekuomet negalvoja, kad čia gali būti kokia nuodėmė.

Jei tik randa nenusimanantį pirkėją, vi-

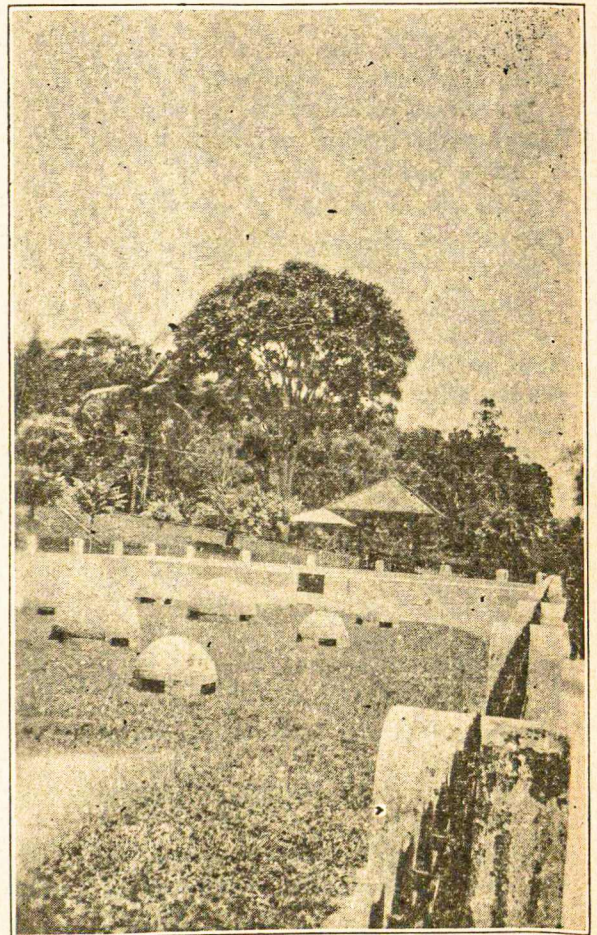
suomet pasistengs blogą prekę parduoti už pačią gerąją.

Su samdiniais derasi iš paskutiniųjų, jų visiškai nelaiško sau lygiais žmonėmis ir juos laiko nuolatiniam skurde.

Samdinius išnaudoja tiek, kad jiems nebelieka laiko ne tik jų sielos reikalams, bet nei tinkamam poilsui.

Įsigilinęs į biznį, visus kitus reikalus užmiršta ir jais nebesidomi.

Jei vargšas į jo duris pasibeldžia, numeta jam penkecentį, kaip šuniui kaulą, arba net išvaro lauk.

San Paulo miesto gyvatynas
(Pietų Amerikoj)

(Paveikslas imtas iš kun. J. Paškausko knygos *Pietų Amerikoj Kelionės Įspūdžiai*).

Leonardas Dambrauskas

A. Jakštas, Jaunimo Šelpėjas

(Keletas prisiminimų)

NEBUVO prieš karą ar ir po karo susipratęs lietuvių kunigo, kuris nebūtų ką nors iš savo giminių ar kartais ir negiminių į mokslus leidęs, kuris apskritai nebūtų į mokslus einančios jaunuomenės šelpęs. Tai yra lyg ir atlyginimas už tai, kad ir jie, kunigai, patys, eidami mokslus, būdavo neretai giminių ar net ir svetimų sušelpiami. Beveik visi kaimiečiai tėvai ir giminės galvojo, kiti ir dabar tebegalvoja, kad kunigo tiesiog priedermė savo giminę materialiskai remti. Leisdami į kunigus ir te galvoja, kad bus mums garbė, o ypač nauda. Kas gi, jeigu ne kunigas gelbės nuo skolų, išmokės dalis, sesutei pasoga... O giminių kasgi neturi. Nėra artimesnių, tolimesni pasidaro artimi.

Ir a. a. prel. Dambrausko giminės žinojo į jį kelią. Prel. D. buvo berods tos nuomonės, kad žmogus ne invalidas, ne visai susenęs turi pats mokėti užsidirbti sau pragyvenimui, neprašydamas išmaldos, ypač jei jis turi kiek turto, ūkį. Bet ką reiškia nusistatymas, kad ir jakštiškas, prieš giminės norus ir sugebėjimus prašyti.

Prelatas pinigų niekuomet daug neturėjo, bet mokslui ir turimų nesigailėjo. Tam reikalui prašyti nereikėjo, užtekdavo priminti. Jau Ustiužnoj gyvendamas, buvo atsikvietęs iš Lietuvos savo tetą šeimininkauti, o jauniausią brolių Stanislovą mokyti. Pats, žinoma, mokė. Brolis greit pramoko ir lietuviškus laiškus namo rašinėjo.

Kad turiu dėdę kunigą, žinojau, tur būt, jau tada, kai turėjau šioki toki supratimą, kas yra kunigas. Pramokęs tėvo mokykloje turėjau su vyresne seseria didelėmis raidėmis tėvo surašytus Kalėdų ir Naujųjų Metų pasveikinimus perrašinėti ir siųsti dėdei, o už tai gaudavom pagyrimų ir gražių atvirukų iš Kauno. Kai truputį paaugome, kaip tik tuo metu mūsų laimei atsirado netolimame kaime pradinė, kad ir rusiška, mokykla. Pirmas mokytojas Ivan Dybiak, nė žodžio nemokėjo lietuviškai. Bet už poros metų jo vietoj atvažiavo mokytoja, kuri tru-

putį lietuviškai mokėjo, o jos motina dar geriau. Rodos, kad tai buvo sulenkėjusios lietuviškos bene ten, kur nuo Šiaulių. Lietuvių kalba buvo dėstoma Pagirių pradinėje mokykloje ir kitose. Tai buvo klebono Albino Alseikos, mirusio vilniškio dr. Alseikos brolio, nuopelnas. Kun. Alseika, su mano dėde vienmetis, buvo tada nepaprastos energijos ir darbštumo žmogus, patriotas. Tai buvo savo apylinkėse didelis kultūrintojas, švietėjas. Atsimenu ir šie tie dar jo vieną pamokslą, pasakytą Ančiškio bažnyčioje per atlydus 1917 ar 1918 m. rudenį. Po pamokslų pasakė kitą, gal dvigubai ilgesnį, pamokslą, bet jau apie tėvynės reikalus. Kalbėjo, kad jau atėjo kiti laikai, kad Lietuva bus laisva, kad rusų nelauktumėm, kuris nieko gero mums nedavė, liepė vaikus leisti į mokyklas. Pamokslas tiek visiems buvo įdomus, kad nė vienas žmogus neišėjo iš bažnyčios, kol jis buvo sakomas.

Kai tik sužinojo dėdė, kad mūsų mokykloje dėstoma ir lietuvių kalba, liepė ir mums tos kalbos mokyti. Mano sesuo Elena tuomet buvo baigiamajame trečiame skyriuje, gerokai buvo pramokusi rusiškai, mokėjo lenkiškai. Mokytoja numanė, kad sesuo eis ir toliau mokyti, todėl stebėjosi ir nuolat klausinėjo: "Začiem, Dombrovskaja, tiebie litovskij jazyk." Sesuo, žinoma, nesisakė, kad jai dėdė liepia lietuvių kalbos mokyti. Vargšė mokytoja nenujautė, kad rusų mokyklos dienos Lietuvoje nebeilgos, kad Basanavičių, Kudirkų, Jakštų dėka jos mokinė po penkių šešių metų, septyniolikametę mergaitę, bus taip pat mokytoja, bet jau nebe rusiškos, bet lietuviškos mokyklos, kurioje bus dėstoma ir kalbama tikta lietuviškai.

Po Didžiojo karo dėdės padedami galėjome toliau jau lietuviškose mokyklose mokyti. Kai tik sužinojo, kad įstojau progimnazijos antron klasėn, atsiuntė knygelę "Kaip išmokti mišioms patarnauti" ir esperanto kalbos vadovėlių. Norėdamas dėdei įtikti, žinojau, žinoma, ką su jomis reikia veikti. Su draugais ir direktoriaus pagalba, suorganizavome esperantininkų būrelį, pradėjome

naujosios, lengvosios kalbos mokyti. Netrukus parašėme ir korespondenciją į "Litova Stelo" esperantiškai. Vasarą, baigęs dvi klases, buvau kviečiamas nuvažiuoti į Kauną pasirodyti. Neteko tuomet, žinoma, gailėtis, kad jau buvau išmokęs mišioms patarnauti ir buvau esperantininkas. Tačiau vis dėlto nedrąsu buvo važiuoti. Mat, jau tada žinojau, kad Jakštas yra labai mokytas žmogus. Kartą ateitininkų kuopelės susirinkime girdėjau, kaip direktorius aiškino klausimą, kas yra "enciklopedistas", ir kad Lietuvoje gal tik Jakštą galima pavadinti enciklopedistu (visose mokslo srityse nusimanančiu žmogum). Tad ir buvo baisu, kad nemokėsiu su juo kalbėti, kad jis lengvai galės mane suriesti į ragą. Taip ir buvo. Kai tik ką dariau, tuoj klausė, kodėl taip, o nekitaip darau; kai tik ką atsakydavau, tuoj klausė, iš kur tai žinau. Kartais man atrodė, kad jis tiesiog klausinėja mane, kaip egzaminatoriaus mokinį. Turėjau, tur būt, smarkiai prakaituoti, kol surasdavau tinkamiausią atsakymą. Apskritai man atrodė, kad pirmas egzaminas nekaip pavyko, kad mano sesuo paliko jam geresnį įspūdį.

Baigęs keturias klases, buvau su viena drauge nuvažiavęs Kauną į moksleivių ateitininkų konferenciją. Buvome išrinkti atstovais. Progimnaziją buvau baigęs neblogiausiai, bet girtis tuo, ar rodyti pažymėjimą, kol neprašo, man atrodė, netinka. Todėl ir nepasisakiau, kaip baigiau. Po konferencijos buvo ekskursija garlaiviu, kurioje su drauge dalyvavau. Ekskursijoje paėmiau jos piniginę panešioti, o grįždamas vėlai vakare užmiršau grąžinti. Rytą anksti išvažiavau namo ir tik sugrįžęs pamačiau, kad ir draugės piniginę su pinigais parsivežiau. Laimė, kad draugė buvo su Jakštu susipažinusi ir gavo iš jo pasiskolinti pinigų grąžinti namo. Dėl šių priežasčių palikau dėdei labai blogą įspūdį apie save. Ir kai rudenį, norėdamas stoti gimnazijos V klasėn, paklausiau, ar galiu tikėtis ir toliau jo paramos, tai parašė trumpą, bet griežtą atviruką. Buvai, sakė, Kaune ir neparodei pažymėjimo; atvažiavai su drauge ir, nenupirkęs jai traukinio bilieto, išvažiavai ir jos pinigus išsivežei; nori būti šelpiamas ir nepasakei, kiek kaštuoja

mokslas ir pragyvenimas. Šie visi dalykai rodo, kad nekoks būsiu žmogus, ir dėl to kylanti rimta abejonė, ar verta man toliau mokyti. Todėl, jeigu noriu būti šelpiamas, turiu 1) tuojau nusiųsti pažymėjimą ar jo nuorašą, iš kurio būtų matyti, kaip moka, 2) atsiprašyti draugę ir 3) tiksliai pranešti, kiek kaštuosias mokslas ir kiek tėvas galys prisidėti. Ultimatumą nesvyruodamas priėmiau ir gavau pinigų tiek, kad ir tėvui beveik nereikėjo pridėti.

Būdamas penktoje klasėje, buvau tokio amžiaus, kada jaunas žmogus pradeda daugiau idėjų pasauliu domėtis. Susižavėjau Foersteriu, mėgau Jakšto kritikas, ypač jo satyras. Kartą pateko į mano rankas kažkokio pozityvisto knyga, kuri man patiko. Knyga atrodė moksliska, bet ir truputį bediebiška. Mane labai nustebino autoriaus tvirtinimas, kad Senas Testamentas yra ne kas kita, tik žydų poezija. Įrodinėjimai autoriaus man atrodė logiški, teisingi. Iškilio mokslo ir tikėjimo klausimas. Parūpo išsiaiškinti. Kurgi tad buvo patogiausia tuo reikalu kreiptis, jei ne į mokytą dėdę. Parašiau laišką, nurodžiau knygą ir autorių ir kas joje neaišku. Tuoj gavau ir atsakymą. Pagyrė, kad klausiu, nes kas klausias — neklystas. Bet būtų, esą, dar geriau, jei prieš imdamas kokią knygą skaityti atsiklausčiau kapeliono ar jo paties, ar verta šią knygą skaityti. Šiaip skaityti, kas pasitaiko, esą tiek pat pavojinga, kaip ir rinktis vaistinėj pačiam vaistų. Tuo būdu, esą, galima lengvai nusinuodyti. Užtat reikia geriau vaistininko prašyti vaistų. Toliau išaiškin opozityvizmą ir jo klaidingumą. Tačiau geru šiuo patarimu neteko pasinaudoti, jis atrodė man nelabai praktiškas. Pagaliau sunku būtų buvę atsakyti nuo to, kas draudžiama. Todėl kai po kiek laiko pasitaikė kita knyga, tai nė mintis neatėjo į galvą pasiklausti, verta ją skaityti, ar ne, ypač, kad ji nuo pirmo puslapio suintrigavo. Tai buvo J. J. Rousseau "Emile". Skaičiau, kaip įdomiausią romaną, stebėjau nepaprasta autoriaus erudicija, o perskaitęs, jaučiau keleta metų vy-

resnis ir tiesiog viską žinąs. Autorius ir Dievą aiškiai pripažįsta, tik vėl viena bėda: jam visos tikybos lygiavertės, visos geros. Parašiau vėl ilgą laišką Jakštui, nurašiau daug vietų iš knygos, ypač kur autorius kalba apie didžiausią Dievo dovaną žmogui — protą, kurį žmonės dažnai prieš Dievo valią niekina, tikėdami įvairiomis “pasakomis”. Netrukus gavau taip pat ilgą atsakymą. Jakštas aiškino deizmą, išrodė Rousseau klaidas, o gale pridėjo, kad Rousseau veikalai yra Bažnyčios indeksuoti ir kad pavyzdingas, drausmingas katalikas be Bažnyčios atstovų leidimo neprivalas tokių knygų skaityti. Tačiau ir šis pamokslas nedrausmingo gimnazisto nepaveikė. Jakštas vėl turėjo vargo kritikuoti L. Tolstojų, visas jo filosofines bei teologines pažiūras, kurios bent iš pradžių labai stebina ir imponuoja.

Visi Jakšto laiskai man buvo įdomūs, ir aš nebijodamas rašiau, nes iš laiškų nebuvo matyti, kad jis būtų kiek pykęs, jog skaitau nepasiklauses, ko neverta skaityti. Vėliau pradėjo man siuntinėti apologetinių knygelių, leido kai ką pačiam pasirinkti iš savo bibliotekos. Ir kai kartą pasigyriau, kad patinka katalikų moralisto Klugo knygos, kad susirašinėju su draugu jėzuitu, kuris studijuoja užsieny, tai man atrodė, kad tai dėdei patiko ir kad jis jau nebenugąstavo, kad neiškrypčiau iš tiesos kelio. Korespondavimas, trukęs keletą metų, nutrūko, kai atvažiavau į Kauną studijuoti. Čia kokių abejonių neteko kelti; nes su Jakštu įdomiau buvo susirašinėti, kaip žodžiu kalbėtis.

Apskritai Jakštas mėgo jaunimą. Atsakydavo ne tik gimnazistui, bet ir kaimo jaunuoliui, kai šis ko klausdavo. Savo salioną neretai užleisdavo moksleivių susirinkimams, kuriuose klausydavosi jaunųjų kūrybos. Užeidavo pas jį pasikalbėti ir jaunų klierikų, studentų. Ypač Jakštas mėgo veiklius, talentingus, kuriančius žmones. Daugelis Jakštą, kaip kunigą, įsivaizduoja sausą dogmų žmogų. Iš raštų bent toks jis ir atrodo. Tačiau kam teko asmeniškai su juo kalbėtis, tas gaudavo ne kartą nustebti, išgirdęs drausių, originalių minčių, kartais visai priešin-

gų nusistojusiai tradicijai. Pasikalbėjus likdavo įspūdis, kad Jakštas, nors ir pasenęs, yra daug pažangesnis už daugelį savo jaunų konfratų. Jakštas nemėgo tokių mokslininkų, kurie “iš knygų knygas daro”, kurie kartoja dar kartą tai, kas jau kitų daug kartų kartota buvo. Jo devizas buvo kūryba ir nuolatinė pažanga. Tai nereiškia, žinoma, kad Jakštas būtų nepripažinęs amžinų, nekintamų, dieviškų tiesų. Jis tai pripažino, bet gerai skyrė, kas yra dieviška, o kas žmogiška. Jis tvirtino, kad tai, kas žmogiška, nėra absoliučiai tobula, o turi būti nuolat tobulinama.

Mėgusį laisvą kūrybą ir pažangą, Jakštą labai slėgė ir nervino betikslis laisvos minties, žodžio varžymas, siauras despotizmas. Kas gali prikišti Jakštui tvarkos, drausmės nemėgimą? Bet kai jis negaudavo atspausdinti net tokių straipsnių, kaip apie stačiatikių bažnyčios dabartinę padėtį, apie biblinės draugijos leidinių platinimą Lietuvoje, tai gaila būdavo Jakšto, girdint jo skundo: “Kažin, ar ne veltui buvo kovota”.

Imponavo Jakštas ir savo moraline asmenybe: buvo tvarkingas, darbštus, kuklus ir paprastas. Trys buvo jo įprasčiausios vietos — lova, poilsio metu, darbo stalas ir bažnyčia. Viskam buvo nustatytas laikas ir visuomet jo laikydavosi. Butą turėjo nemažą, bet žiemą šaltą, ir užtat kambaryje būdavo taip apsivilkęs, kad ir ore nelabai būtų buvę šalta. Maistas jo buvo paprasčiausias; jei nupirkdavo ką geresnio, tai tik svečiams. Jokių ordenų niekuomet nenešiojo. Kartą papasakojo savo pasikalbėjimą apie ordinus su kan. Tumu-Vaižgantu. Tumas, pastebėjęs Jakštą teatre kažkokiame iškilmingame posėdyje, paklausė, kodėl Jakštas be ordinų. Jakštas atsakė: “Nežinau, kaip ir kada juos nešioti”. Tumas pasakęs, kad reikėję jo pasiklausti, o Jakštas vėl: “Nežinojau, kad esi toks ordinų ceremonialo žinovas”. Žodžiu, Jakšto gyvenimo režimas buvo vienuoliškas, be jokios prabangos, be jokio komforto. Jis sakydavo, kad kunigas ne ponas, o komfortas tik ponams gali būti reikalingas. Jo žodžius, jo mokslą atitiko veiksmai ir gyvenimas. Buvo kunigas, tai norėjo būti pavyzdžiu bent tiems, kurie sakosi labai jį gerbia.

Paklausimams Atsakymai

Žmogus neatlikęs velykinės savaimė yra atskirtas nuo Bažnyčios ir daugiau nelaikomas kataliku. Kaipgi tad galėtų toks žmogus atlikti išpažintį, kadangi išpažinties sakramentu vien katalikai gali naudotis,

Illinois

Toks velykinės apleidimo supratimas yra visiškai klaidingas. Žmogus neatlikęs velykinės nėra atskiriamas nuo Bažnyčios nei nemustoja buvęs kataliku. Jis vis pasilieka katalikas, nors ir sunkiai arba mirtinai nusidėjęs. Toks katalikas tik gerai ir tinkamai atlikęs išpažintį tegali grįžti į pašvenčiamos malonės stovį. Tačiau jeigu numirtų toks žmogus, kurs nėra atlikęs velykinės, Bažnyčia galėtų jam atsakyti krikščionišką palaidojimą. Arba klebonas, arba vyskupas nusprendžia kas tokiuose atvejuose darytina.

Bevalgydami kiaušinius penktadienyje kartais randame truputį kraujo juose: ar reikia tą kraują išskirti iš kiaušinio? M. S.

Ne, nereikia išskirti to kraujo. Tiesą pasakius, aš niekad negirdėjau, jog kiaušiniuose būtų kraujo, tačiau jeigu Tamsta manai, jog tai kraujas, nesiduokite varginami. Valgykite kiaušinį ir visa kas jame yra.

Tik žiūrėkite, kad kartais nebūtų vištuko kiaušinyje, nes žinote, jog vištukas kiaušinio lukšte nėra kiaušinis, bet vištukas!

Ar tikėjimo paslaptys bus aiškiai danguje nušviestos?

Pilnas pažinimas tų tiesų, kurias Kristus mokė arba tikėjimo paslaptys bus atlyginimas suteiktas toms sieloms, kurios bus danguje. Pilnas pažinimas čia reiškia tokį pažinimą, kurį mūsų žmogiškas protas pajėgia panešti. Tobulas pažinimas mūsų yra negalimas, nes tada nebūtume žmonės, bet lygūs Dievui — būtume dievai! Šalia to, yra labai galima, jog juo gilesnis mūsų tikėjimas čia žemėje, juo didesnis bus tikėjimo dalykų supratimas danguje. Tikėjimas apturės savo atlyginimą.

Ar priėmus Komunią reikia tuojau nuryti ostiją, ar gal laukti iki sugrįšiu į suolą?

Kodėl laukti? Geriausia yra nuryti ostiją

tuojau po Komunijos priėmimo. Žinokite, jog nevalia yra išleisti ostiją seilėse. Todėl, priėmę Komunią nieko nelaukite, ar ten kol sugrįšite į suolą, ar ko kito, bet ostiją tuojau nurykite.

Kaip suteikiamas paskutinis patepimas ir kokie jo padariniai? Ar ne tiesa, jog šitas sakramentas kartais gali mirtinai nugąsdinti sunkiai sergantį ligonį?

Kur, o kur nudėjote katekizmą. Susieškokite jį kuo veikiausiai ir visad po ranka turėkite. Jame labai gražių ir naudingų dalykelių rasite.

Paskutiniame patepime, kunigas aliejumi patepa sergančiojo akis, ausis, nosį, lūpas, rankas ir kojas. Kuomet patepa atskirą po jučio organą, kunigas kalba: "Per šitą šventą patepimą ir savo maloningą mielaširdystę teatleidžia tau Viešpats, kuomi nusidėjai girdėjimu, uosle, gomuriu ir kalba, rankomis ir kojomis. Amen".

Šitas sakramentas panaikina atleistinas nuodėmes ir jų liekanas; kartais, tam tikruose atvejuose net ir mirtinas nuodėmes gali panaikinti; jis pastiprina ligonį prieš pagundas ir padeda jam kantriai pakelti ir iškentėti savo ligos skausmus; net gali ligoniui sugrąžinti sveikatą.

Dabar kas link ligonio nugąsdinimo. Turime žinoti, jog mirtis yra vartai, kurie veda į amžinybę ir per kuriuos įėję rasime savo Teisėją, Jėzų Kristų. Teisėjas tik kartą ir tai visiems amžiams nuspręs mūsų likimą. Argi neišmintinga pamąstyti apie šį pirmą susitikimą su mūsų Teisėju. Ar neprotinga prisiruošti prie šio susitikimo? Jeigu merdys žmogus gyvenimą yra lengvai, nuodėmingai ir laisvai išgyvenęs, jis turėtų būti bent dabar išjudinamas, sukrečiamas, kad pamatytų, jog visgi turės už tai atsakyti. Žmogus gi kurs gražiai, gerai ir šventai praleido gyvenimą sveikins kiekvieną progą, kuri galėtų jam padėti tame pirmame susitikime su Savo Viešpatimi.

Mirtis yra svarbi valanda. Visokia kūniška užuojauta, kuri neštų dvasinę skriaudą

turi būti prašalinta. Kuomet skaudį tikrovę pažvelgia į akis, visoki klaidingą švelnumą reikia užrakinti skrynioje ir ten jį palikti.

Tiesa, kai kurie vien kūno daktarai pataria vengti visokio sukrėtimo ir išjudinimo, bet tikri gydytojai, kuriems rūpi ne vien

kūno, bet ir dvasios gerovė geriau padėti supranta ir pataria ligonį aprūpinti visomis dvasinėmis pagalbomis, į kurias ligonis turi pilną teisę. Pagaliau, gydytojai tėra vien padėjėjai šeimynoje, o ne savininkai mirštančio asmens.

NAUJAS DIEVO TARNAS

KUN. JUOZAPAS REIKAS (REIKAUSKAS)

Gegužės 30 d. Abbey bažnyčioj, St. Meinard, Ind., buvo suteiktas Kunigystės Sakramentas Juozapui Jonui Reikauskui (Reikus), sūnui Jono ir Onos Reikauskų. Iškilnėse dalyvavo ir jo tėvai.

Naujas Dievo tarnas pirmas šv. Mišias laikė Cicero, Šv. Antano bažnyčioje, birželio 4 d.

O. Reikauskienė yra pasižymėjusi darbuotoja, ypač šv. Kaz. Akad. Rėmėjų dr-joj,

kurioj jau daug metų eina centro vice pirmininkės pareigas. Taipogi darbuojasi ir kituose visuomenės reikaluose.

Nors Reikauskams sunku buvo leisti sūnų į mokslą dėl įvairių gyvenimo aplinkybių, vienok stengėsi iš visų jėgų, nes matė sūnaus pašaukimą į kunigystės luomą.

Neapsakomas džiaugsmas tėveliams, džiaugsmas ir visai Cicero lietuvių kolonijai susilaukusiai naujo Dievo tarno,

PASAULIO ĮVYKIAI

Popiežius Ir Taika

Prieš kiek laiko Jo Šventenybė Popiežius Pijus XII tarė žodį pasaulio taikos reikalu, prašė tikinčiuosius melstis už taiką. Be to, Apaštalu Sosto pasiuntiniai įvairiose Europos sostinėse darė atitinkamų žygių, kurie nebuvo be pasekmių.

Šie Apaštalu Sosto žygiai, kaip rašo Italijos Katalikų Akcijos leidžiamas laikraštis "Avvenire d'Italia", visur susilaukė nepaprastai didelio įvertinimo ir pagarbos. Ypač giliai vertinamas šventojo Tėvo nepartiškas laikymasis.

Popiežiaus Pijaus XII darbai už taiką, tai nėra paprasti diplomatiški manevravimai. Tai yra tėviškas noras, kad išnyktų visos priešastys, keliančios valstybių tarpe nesantaiką ir vedančios prie kraujo praliejimo. Reikia tikėtis, kad žmonės pasirodys esą verti eiti Popiežiaus atidarytu keliu į Europos ir civilizacijos išgelbėjimą, į taiką ir visų žmonių bendradarbiavimą. Kaip "Avvenire" pastebi dispozicija oficialinėse sferose yra gera.

Dievo Apvaizdos buvo tokia valia, kad šiais neramumų ir netikrumų laikais Katalikų Bažnyčios priekyje stovi žmonės, kuriems puikiausia su visomis detalėmis žinomi tarptautiniai konfliktai, jų priešastys ir atskirų valstybių reikalai. Be to, šias Bažnyčios pastangas už taiką seka maldos tikinčiųjų viso pasaulio kraštuose.

Hitlerio Sargyba Užgrobė Arkivyskupo Rūmus

Viena. — Hitlerio rinktinės sargybos juodmarškiniai kariai Salzburge užgrobė arkivyskupo S. Waitz rūmus pareiškę, kad rūmai suvalstybinti ir juose išgyvena jie, juodmarškiniai.

Arkivyskupui nesant namie, šie hitlerininkai įsilaužė į rūmus ir išnešė laukan visus baldus ir kitus daiktus. Grįžęs arkivyskupas turėjo apsistoti kitur.

Prieš keletą mėnesių nacių gaujos sukėlė riaušes rūmų priešakyje dėl arkivyskupo ne-

palankumo naciams. Po to liepta ganytojui išsikraustyti iš rūmų. Arkivyskupas apeliavo pas Hitlerį. Bet negavo atsakymo.

Kaip žinoma, rūmai iš senų senovės yra bažnytinė savastis. Bet naciai to nepaiso.

Bus Beatifikuota Emilia De Vialar

Paryžius, Prancūzija. — Katalikiškas dienraštis "La Croix" rašo, kad garbingoji Emilia de Vialar, šv. Juozapo Apreiškimo seserų kongregacijos įsteigėja, bus beatifikuota birželio 18 d.

Naciai Užgrobė Katalikų Mokyklą

Viena. — Kreuzburge naciai užgrobė katalikų šv. Rupprechto misijonierinę mokyklą. Savo šio žygio priešastį jie paduoda: girdi, mokykla nehygieniškai buvus užlaidoma ir tenai vykdyta antinacinė propaganda.

Katalikų Kryžiaus Karas Prieš "Izmus"

Kun. J. R. Keane, O.S.M., vadovaujant pereitą savaitę vakarais įvyko Chicagos katalikų gausingi masiniai susirinkimai, 132 Regiment Armory, Madison ir Rockwell gt., kovai prieš komunizmą, nacizmą ir kitus šaliai žalingus "izmus". Tas yra Katalikų Akcijos dalis.

"Katalikiškos Valandos" Per Radiją

Šiomet sukanka 10 metų, kai Belgijoje veikia katalikiškas radijas. Šiam jubiliejui stropiai rengiamasi, nes pats Belgijos Primas kardinolas Van Roey sutiko būti iškilmių protektoriumi.

Amerikoje dar daugiau kreipiama dėmesio į katalikiškąją radiją, kuris šiais laikais yra be galo svarbios reikšmės. Kanadoje Toronto mieste kun. Lamferas visuomet vietiniame radijo turi "katalikiškąją valandą".

Montreale tokią valandą veda jėzuitas Aršambaulas. Karekase Venesueloje katalikai pasiryžo įsteigti visą radijaus stotį, kuri skiriama tik katalikiškiems reikalams. Ši stotis vadinsis "Balsas ir Religija".

Paminklas Pijaus XII kelionei Paminėti

San Francisko (Amerikoje) bus pastatytas paminklas priminti kard. Pacellio vizitui Amerikoje. Paminklą statyti didžiausias iniciatorius yra to miesto burmistras.

Religinis Atgimimas Rusijoje

Bedievių laikraštis "Bezbožnikas" rašo, kad Rusijoje vėl rodosi nauji religinio gyvenimo pasireiškimai. Žmonių širdyse tikyba negęsta. Net tokiuose darbininkų centruose, kaip Staline (buv. Juzovkoje), Kramatorske, Gorlovkoje, Rostove, Azove ir kitur pastebimas didelis religingumas. Darbininkai kaip buvo, taip ir tebėra religingi. Nors viešai negali, tačiau jie vistiek švenčia didžiąsias šventes: Kalėdas, Velykas ir kitas. Dabar jie net pradėjo gavėnios pasninkų laikytis. Užgavėnės kai kur šventė po dvi dienas, o kitur ir — net po savaitę. Darbininkai nesirašo į bedievių sąjungą ir domisi religiniais klausimais. Atsitinka net taip, kad daug darbininkų stoja į bedievių sąjungą tik todėl, kad ten kalbama apie religiją. Nors bedievių rateliuose kalbama apie religiją iš neigiamosios pusės, tačiau darbininkai tuos susirinkimus lanko tik todėl, kad čia vis dėlto kalbama apie religiją. Nemaža tikinčiųjų yra ir tarp mokinių.

Kita tikinčiųjų rūšis — tai "slapukai", kurie jokių būdu nenori atsisakyti nuo religinių apeigų. Jie nuolat daro slaptus susirinkimus, kuriuose atlieka tikybines apeigas.

Trečia rūšis — tai vadinami "tylintieji". Jie tiki ir į oficialius įstaigų klausimus neatsako nei vienaip, nei kitaip. Šitie pastarieji ypač atkakliai boikotavo rinkimus į SSSR vyriausiąją tarybą. Kiti nuo rinkimų net slėpėsi miškuose. Savo vaikams jie neleidžia eiti į Sovietų mokyklas. Šių pastarųjų ypač daug esa Tambovo apygardoje, o pastaruoju laiku jie labai paplito ir Leningrade bei jo apylinkėse.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Šv. Kazimiero Akad. Rėmėjų Seimo Ispūdžiai

Sekminės. Rytas išaušo šiltas ir saulėtas. Žmonės — rėmėjai, seselių prieteliai — rinkosi į vienuolyno koplytelę pradėti seimą su šv. Mišiomis. Didžiojo altoriaus papuošimo spalva — raudona — raudonos lemputės ir gėlės tuojaus atbudino mintis, kad šandien Sekminės; šoninis Marijos altorėlis pa-

puoštas baltai primindamas, kad ir Marijos Mėnuo. Angeliškas sesučių giedojimas laike šv. Mišių kelte kėlė mintis ir širdis prie Aukščiausiojo, maldaujant Jo malonių ir taipgi pasisekimui tos dienos pasiryžimams. Kapeliono, kun. Urbos, pamokslas pridavė visiems ūpo, gero noro įvykdint visą ką yra pradėję, ir energijos toliaus dirbti. Nelabai skubiai skirstėsi visi iš koplyčios, nes čia malonu buvo paviešėti pas Išganytoją.

Pasimeldę, rinkosi į Gimimo Panelės Šv. parapijos svetainę, kur prasidėjo pirmoji seimo sesija. Šiame laike išrinkta kas labiausiai reikalinga seimą pasekmingu padaryti — prezidiumas ir įvairios komisijos.

Iki pietų, ir laikas gana trumpas greitai skrenda į amžinastį, geraširdžių žmonių suaukota nepaprastai didelė auka seimo pradžiai.

Pietums delegatai grįžo į akademią, kur sesučių pagamintų valgių gardžiai pasisotinę, pasišnekučiavę su draugais, pasivaikščioję po vienuolyno sodą, grįžo atgal į svetainę antrai sesijai. Atvyko ir daugiau rėmėjų ir svečių dalyvauti Dvidešimtame Rėmėjų seime. Nemažai sveikinimų, nemažai aukų, nemažai pridėtų paskatinių padarė ši metinį įvykį tradiciniu. Iškeltos rezoliucijos, kurios visos priimtos (ir visos bus įvykdintos), išklausti raportai valdybos narių ir skyrių metinė darbuotė. Šiuomi seimas ir baigėsi. Visi grįžo seselių koplyčion pasimelsti prie Marijos kojų, padėkoti jos Dieviškajam Sūnui už gražų pasisekimą dienos bėgyje.

Ant galo įvyko bankietas, kuriame dalyvavo visi seimo dalyviai ir atvykę svečiai. Apie gardžius algius nereikia nei kalbėti, neatsidavęs Jos maldaujančio užtarymo prie savo Sūnaus. Ilgai, ilgai kiekvienas atmins nes kur gausi geriau kaip akademijoje? Apie akademikių orkestrą taipgi nėra reikalo daug ką sakyti, nes ar ne ji viena iš geriausių visų aukštesniųjų mokyklų Chicagoj? Apie sesučių surengtą akademikių programą nesiranda žodžių išreikšti tą ką norėtusi apie ją pasakyti. Tikiuosi, kad nei vienas negrįžo namon labiau nepamilęs Mariją, labiau

tą veikalą, ypač tą dalį kuriame Marija pakvietė kiekvieną arčiau prie Savęs.

Bet deja, viskas kas geriausia turi užsibaigti. Taip ir užsibaigė Šv. Kazimiero Akad. Rėmėjų 20-tasis seimas. Išsiskirstė visi namon lengvomis širdimis, šypsena veiduose, ir beabejo, jie nekantriai lauks ateinančių metų seimo.

Tikiuosi pas kiekvieną pasiliko neišdildomas ispūdis šio seimo ir jo pasekmių, taip kaip manyje. Laimingi esame turėti tokią progą dalyvauti tokiam susirinkime su visais jo pamarginimais, pagražinimais. **Rūta**

Kaip kas Metai, taip ir Šiomet Kapuose Įvyko Iškilmingos Gedulo Pamaldos

Geg. 30 d. Kapų Puošimo dieną tūkstantinės lietuvių minios suplūdo į Šv. Kazimiero kapus melstis už mirusiųjų sielas ir papuošti saviškių mirusiųjų kapus.

Mirusiųjų miestas — kapinės, buvo kupinos gyvųjų, atsilankiusiųjų iš netolimų Chicago miesto dalių ir atokiausiųjų priemiesčių. Melstasi ir žavėtasi kapų gražumėliu.

Dėka mūsų gerbiamos dvasiškijos rūpesčių, kaip kas metai, taip ir šiomet įvyko iškilmingos gedulo pamaldos — egzekvijos, Mišios, pamokslas ir procesija.

Kas metai gausingas lietuvių lankymasis Šv. Kazimiero kapuose yra pagirtinas ir šventas. Tas yra tampriai susiję su lietuvių kataliko dvasia. Lietuvių sieloje įspausta neišdildoma žymė melstis už mirusius.

Savo rėžtu, visoj šaly kapuose įvyko iškilmingas pagerbti mirusius ir karuose žuvusius.

Šiomet šaly minėta 71-ji "Decoration Day" — Kapų Puošimo diena.

Susirinkimas

Balandžio 30 d., įvyko Apskričio susirinkimas Waterbury, Conn. Į šį naudingą susirinkimą suvažiavo daug narių ir delegacijų iš įvairių aplinkinių miestelių.

Atsilankė ir gerb. svečias kun. J. Valantiejus, sveikindamas visas susirinkusias, linkėdamas ištvermės dirbti pradėtą ir kilnų darbą.

Po susirinkimo, namiškės narės pavaišino viešias su skaniais užkandžiais. Lai Dievas laimina visas draugijos nares! **H.C.K.**

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Visuotinis Vaikelio Jėzaus Draugijos Narių Susirinkimas

Lietuvoje Tėvų Marijonų salėje įvyko visuotinis Vaikelio Jėzaus Draugijos narių susirinkimas, kurį sušaukė Vidaus Reikalų Ministerio paskirtas draugijos tvarkytojas vyr. kar. kapelionas kan. A. Sabaliauskas. Kan. Sabaliauskas ir pirmininkavo susirinkimui. Sekretorium jį pasikvietė V. Strepicką. Atidarys susirinkimą, kan. Sabaliauskas paprašė vysk. Matulionį sukalbėti maldą. Padaręs trumpą ir turiningą pranešimą, kuriame pabrėžė, kad draugijos visuotinis susirinkimas kaip tik įvyksta reikšmingą Motinos dieną, pasiūlė susirinkimui patvirtinti naujus valdybos priimtus draugijos narius. Tarp senųjų draugijos narių šiuo klausimu tačiau kilo nuomonių skirtumų ir diskusijos. Nepatenkintųjų dalis, atlikus naujų narių patvirtinimo formalumus, iš susirinkimo pasitraukė. Pasitraukusieji dar mėgino "mitinguoti" lauke, tačiau policijos pareigūnai juos paprašė išsiskirstyti.

Pagaliau iš susirinkimo pasišalinus neramiesiems, buvo išrinkta nauja draugijos valdyba ir revizijos komisija. Naujon valdybon išrinkti salezietis misijonierius kun. Antanas Sabaliauskas, Kauno m. saviv. pol. virš. Lumbis, mokyt. Mikelkevičius ir buv. seimo narys S. Riauka, kandidatais liko Mazurkevičius, "Žaibo" b-vės dir. Valaitis ir Šatas. Revizijos komisijon išrinkti "Sakalo" b-vės dir. Kniukšta, "XX Amž." red. narys P. Kupčiūnas ir gyd. Bajerčius. Kandidatais liko Širmulis ir Molis.

Susirinkimas taip pat priėmė įstatų pakeitimą, kuriuo draugijos veikla, iš Kauno miesto ir apskrities ribų, išplečiama į visą Lietuvą. Be to, įstatai dar pakeisti ir ta prasme, kad dabar draugijos pirmininką skirs Kauno Arkiv. Metropolit. Draugijos įkūrėjas ir ilgametis jos vadovas prel. Jenuševičius išrinktas draugijos garbės nariu; be to, jam nutarta pasiūlyti pasveikinimą.